

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 10/02/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 173

Hòa Thượng dạy chúng ta Phật pháp phải thật làm. Trong “*Tam Phước Vãng Sanh*” thì phước thứ ba được nói đến trong Kinh Vô Lượng Thọ là “*Thọ trì đọc tụng; Vì người diễn nói*”. Ý câu này không phải chỉ “*đọc tụng*” trên miệng mà còn là “*thọ trì*” nghĩa là mang giáo huấn của Phật thực tiễn vào trong khởi tâm động niệm của chính mình. Làm đúng như vậy mới có kết quả.

Vì sao chúng ta thực hành, tu học mà không được tinh tấn hơn, không thật có kết quả thậm chí lòng tin càng lúc càng bị lung lay khiến mất cả đạo tâm? Là do chúng ta chưa thật làm. Chúng ta đừng nghĩ rằng nếu bản thân không tinh tấn thì không sao. Thực tế, không tiến ắt sẽ lùi bởi vì công cuộc thay đổi tập khí của cá nhân giống như chèo thuyền ngược nước. Chỉ cần chúng ta ngưng tay chèo thì chiếc thuyền đã lùi lại phía sau vạch xuất phát, chứ không có chuyện đứng im một chỗ.

Tu hành học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền rất tốt, vậy tại sao nhiều người có sự lui sụt, càng học càng không thấy an vui, khởi tâm nghi ngờ Phật, Bồ Tát Thánh Hiền không có sự gia trì? Vì họ nghe hoài, nghe mãi nhưng không làm nên không có kết quả, nên không vui, không thích học. Cuộc sống thường ngày của họ phải đối diện với sự ngỗ nghịch của con cái, bất hòa giữa vợ chồng, không gắn kết giữa thân bằng quyến thuộc, do đó, họ chỉ học suông nên mất hết đạo tâm, mất hết tín tâm.

Nhiều người rơi vào thảm cảnh này, lui sụt đến mức không thể cứu vãn. Nếu việc học tập của họ được ứng dụng vào đời sống thì sẽ có sự an vui vượt cả dự đoán của bản thân, nhờ đó, tinh thần của họ sẽ càng lúc càng tinh tấn hơn. Cho nên Hòa Thượng sách tấn chúng ta rằng Phật Bồ Tát không còn lui sụt nữa vậy mà các Ngài vẫn không ngừng tinh tấn. Chúng ta còn chưa thể an trụ nơi tín tâm kiên cố nên việc thoái lui rất dễ xảy ra, mọi thứ thật mong manh.

Do đó, “*thọ trì*” chính là thực tiễn được những giáo huấn của Phật ngay trong cuộc sống, ngay trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta. Nếu chúng ta thật làm, thật tinh tấn thì niềm tin của chúng ta càng kiên cố và việc làm của chúng ta sẽ càng vững mạnh hơn, kết quả sẽ rõ ràng hơn. Nhờ đó niềm tin lại càng mạnh mẽ hơn, công việc lại vững mạnh hơn. Phật cùng các vị Tổ sư Đại đức từng dạy chúng ta rằng người học Phật sẽ có được hạnh phúc an vui nhưng nếu không có được hạnh phúc an vui thì đạo tâm của người học sẽ dần mất đi.

Có những người dù ở ngay bên cạnh Hòa Thượng mà vẫn rơi vào “*danh vọng lợi dưỡng*”, thậm chí rơi vào sắc dục. “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” lôi kéo khiến họ không cưỡng lại được. Tiền bạc và tài sản nhiều quá, không hưởng không được, cho nên Hòa Thượng cho biết rằng sau mấy mươi năm sách tấn các đồng tu, đến khi kiểm điểm lại thì người có thể kế thừa, tiếp nối mạng mạch chưa quá 10 người. Cho nên Hòa Thượng nói: “*Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc*”, không có chuyện ở gần một vị đạo cao đức trọng mà có thể được hưởng nhờ.

Anan là thị giả của Phật, là người trùng tuyên lại những lời Phật dạy, cứ ngỡ rằng ở gần Phật thì sẽ không bị lôi kéo vậy mà Ngài đã bị Ma Đăng Già làm cho mê hoặc, cũng may Ngài chưa phạm giới cấm. Ngài đã khởi ý niệm cầu cứu và Phật biết chuyện nên thuyết Chú Lăng Nghiêm rồi bảo đệ tử đến cứu Anan. Sau lần đó, Anan chợt tỉnh rằng nếu không giác ngộ, không giải thoát, không vượt qua tập khí của chính mình thì sẽ vẫn bị đọa lạc.

Cho nên tất cả mọi người đều phải tinh tấn, ngày ngày tinh tấn, chỉ cần một ý niệm lơ lửng sẽ khiến nhiều tập khí phiền não của chúng ta trỗi dậy. Tại sao thiện pháp thì khó làm mà ác pháp lại dễ làm? Vì chúng ta trong nhiều đời nhiều kiếp đã quá quen với ảo danh ảo vọng, chìm đắm trong “*năm dục sáu trần*”, quá quen với “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi và tham sân si ngạo mạn*”. Những ác pháp không cần ai dạy mà chúng ta đều làm được. Còn đối với thiện pháp, chúng ta mới làm, mới được dạy, nên chưa thể lần át được ác pháp.

Hằng ngày chúng ta niệm đủ thứ, niệm lung tung, tà niệm rất nhiều, làm tổn hại tâm thanh tịnh của chúng ta trong khi chúng ta lại không niệm Phật, không đề khởi được thiện niệm, thứ rất tốt cho thân tâm chúng ta. Do đó thiện niệm không thắng được tà niệm. Nếu chúng ta không tiến thì nhất định sẽ lùi, không có chuyện chúng ta được trở về vạch xuất phát. Nhiều người tu hành tưởng rằng mình tiến bộ và vẫn còn phía trên vạch xuất phát nhưng thực tế họ đã ở dưới vạch xuất phát rất xa.

Trước khi tu hành, nhiều người không có gì, sau khi tu một thời gian thì danh vọng, địa vị, vật chất liền đến và chỉ cần tham đắm vào trong đó thì đọa lạc. Do đó Hòa Thượng nhắc chúng ta: “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” là năm thứ đưa chúng ta đến Địa Ngục, chỉ cần nhiễm một trong năm thứ này là chúng ta đã mở đường cao tốc vào thẳng đó. Có người lúc chưa tu thì đọa lạc không nhiều mà càng tu thì đọa lạc càng sâu.

Chúng ta đã là người tu hành rồi thì phải biết tu là sửa, nên càng lúc chúng ta càng phải siết chặt với chính mình, phải luôn quán sát từng khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của bản thân. Đối với người học Phật nhưng làm công tác giáo dục thì nhất định phải lấy tinh thần của Phật pháp Đại thừa để chỉ đạo nội tâm, chỉ đạo khởi tâm động niệm và hành động tạo tác của bản thân.

Điều này có nghĩa người học Phật làm công tác giáo dục phải chân thật vì giáo dục, phải biết hy sinh phụng hiến. Nếu mượn danh nghĩa của Phật để xây dựng bá đồ cá nhân, chìm đắm trong mong cầu lợi dưỡng thì nhân quả này rất đáng sợ. Nếu không phải là người học Phật thì không có gì đáng nói. Người không học Phật thường tùy thuận và thỏa mãn “*Tài Sắc Danh Thực Thùy, Tham Sân Si Ngạo mạn*”.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng có rất nhiều người hiểu sai nghĩa chân thật của Kinh điển, hiểu sai đi lời giáo huấn của Phật Bồ Tát. Chân thật học Phật thì phải làm giống như Phật Bồ Tát. Các Ngài đến thế gian này đều là hy sinh phụng hiến vậy thì chúng ta muốn học Phật thì chúng ta cũng phải hy sinh phụng hiến.

Có người đã tổng kết con số và nói với tôi rằng mỗi một tháng tổng số tiền chúng ta cho đi lên tới 400-500 triệu đồng bao gồm 5-8 tấn rau sạch và 40.000 miếng đậu phụ sạch. Tôi chưa bao giờ quy thành tiền nhưng tôi đã rất bất ngờ trước con số đó. Một tháng đã như vậy thì một năm là bao nhiêu? Chúng ta làm bao nhiêu năm rồi? Chúng ta có dừng lại không? Chúng ta sẽ không dừng lại mà còn tiếp tục làm, còn tiếp tục cho đi.

Gần đây chúng ta vừa mở một vườn rau nhỏ ở miền Tây và thời gian tới sẽ là vườn rau sạch 140 m² ở Gia Lai. Điều làm tôi hết sức cảm động là các chú làm cơ sở vật chất còn bỏ tiền túi để đi lại. Đây chính là tinh thần hy sinh phụng hiến, đây chính là tinh thần chí công vô tư. Các chú đã cực khổ trong công việc nhưng không hề đòi hỏi kinh phí.

Vì sao họ đạt được tâm cảnh này? Vì họ học Phật, càng lúc họ càng có niềm tin mạnh mẽ. Đây chính là “*thọ trì*”, là “*vì người diễm nói*” – “*diễm*” bằng chính hành động việc làm của mình mới gọi là “*diễm*”. Mình thật làm ra được rồi mới “*diễm*” để mọi người thấy. Câu chuyện này được nói ra để chúng ta tự quán chiếu xem hằng ngày chúng ta “*thọ trì*” thế nào và “*vì người diễm nói*” ra sao?

Có người cho rằng những việc làm đó là xen tạp. Các vị xem chúng ta có bị xen tạp không? Bản thân tôi có 2000 giờ học tập với Hòa Thượng chưa trễ một phút nào, luôn nghiêm túc không tùy tiện trong giờ giấc cho dù tôi phải di chuyển rất nhiều nơi. Chúng ta nói ra những việc này chính là để mọi người hãy cố gắng làm, để khuyến khích mọi người cùng làm.

Bản thân tôi giống mọi người, xuất phát điểm của tôi thậm chí không bằng ai cả. Trước đây tôi chẳng biết làm gì, xuất thân trong gia đình bản cố nông với ba là người nông dân chất phác, thành thật. Anh chị em chúng tôi lớn lên như cây cỏ dại, đến giờ ăn thì tìm kiếm cái gì đó để ăn. Gạo chúng tôi ăn bây giờ không ai trồng, được nấu bằng củi, khi nấu thì nhào vón thành từng cục. Chúng tôi ăn kèm với mỡ. Tôi chẳng có tuổi thơ. Tết trong tuổi thơ của tôi là mừng Một sang thăm ông bà ngoại và mừng Hai là ra đồng với bà, đi vơ rạ để mang về làm chất đốt. Tôi rời khỏi gia đình năm 12 tuổi. Xuất

phát điểm của mọi người hơn tôi, cho nên những gì tôi đã làm được thì mọi người cũng có thể làm được.

Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Thọ trì chính là tự lợi, diễn thuyết chính là lợi tha”**. “*Tự hành hóa tha*” tức là tự mình làm và mang việc làm đó giúp ích cho người cho nên “*tự hành*” giúp cho “*hóa tha*”, “*hóa tha*” lại giúp cho “*tự hành*”. Những gì chúng ta làm đâu đó vẫn nhận được sự mỉa mai, xuyên tạc của người khác. Đây là điều bình thường bởi vì chúng ta làm chưa đủ lâu. Khi đủ lâu thì người ta sẽ thán phục. Từ thán phục, ngưỡng mộ, người ta sẽ bắt chước làm theo. Cho nên nhiệm vụ của chúng ta là phải làm đủ lâu, lâu bền để không ai còn nghi ngờ.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: **“Kính bạch Hòa Thượng, con xin hỏi là có thể quy y thay cho người khác hay không?”** Nhiều gia đình, cha mẹ anh chị em chưa biết đến Phật pháp nên con cái, có người biết hơn đã quy y thay cho cha mẹ và anh chị em. Việc làm này xuất phát từ tâm chân thật, thay người nhà để giúp họ có cơ hội kết duyên với Phật là một việc tốt.

Tuy nhiên muốn chân thật có lợi ích thì Hòa Thượng chỉ dạy rằng: **“Quy y phải chính mình phát tâm. Nếu chính mình chân thật phát tâm muốn quy y Phật thì cho dù chúng ta ở nơi đâu đó cách xa tự viện, không có cơ hội đến được các chùa, không có pháp sư quy y, chúng ta có thể ở trong nhà hướng đến Phật tự mình tuyên thệ quy y. Một khi tuyên thệ quy y rồi thì có thể phát nguyện giữ 5 giới hoặc 10 giới. Đã quy y thì phải hiểu được đạo lý quy y mới chân thật có được lợi ích, còn nếu có quy y mà không hiểu đạo lý, không biết nương về nơi đâu thì làm sao có được lợi ích”**.

Tam quy là quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Quy y Phật là “*Giác*”, “*Giác*” mà không “*Mê*”, quy y Pháp là “*Chánh*”, “*Chánh*” mà không “*Tà*”, quy y Tăng là “*Tịnh*”, “*Tịnh*” mà không “*Nhiễm*”. Chúng ta quy y là chúng ta quay trở về với “*Giác Chánh Tịnh*”. Ngày ngày, chúng ta luôn tỉnh giác, không để tập khí phiền não sai sử chúng ta. Khi chúng ta làm bất cứ việc gì cũng luôn phù hợp với phong tục tập quán, lễ lạt và luật pháp quốc gia.

Khi ở trong nhà, chúng ta nghe lời cha mẹ, trưởng bối. Chúng ta không mơ hồ mà làm, cũng không tùy tiện mà làm hoặc không thuận theo tập khí mà làm thì đó là “*Chánh*”. Nhờ đó, chúng ta không mắc sai lầm. Nếu có sai lầm là do chúng ta không nghe lời cha mẹ, ông bà, trưởng bối. Quy y Tăng là “*Tịnh*” mà không “*Nhiễm*”, vậy thì những thứ gì làm chúng ta phiền não thì biết điều đó không “*Tịnh*” cho nên chúng ta sẽ không để trong tâm.

Nếu không có cơ hội đến chùa, không có quý Thầy truyền giới thì chúng ta có thể hướng đến Phật phát nguyện quy y, phát nguyện thọ trì giới luật. Nếu chúng ta được quy y rồi, có điệp quy y, có pháp danh rất hay là “*huong thanh tịnh*” nhưng ngày ngày chúng ta vẫn khởi tâm động niệm đầy rẫy “*tham sân si mạn*” thì chẳng được lợi ích gì./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!